

ORATIO ANNIVERSARIA

HARVÆANA,

HABITA IN

Theatro Collegii Regalis

MEDICORUM LOND.

Die xviii Octobris, A. D. 1722.

A. Plumbeus (1722)

LONDINI.

170

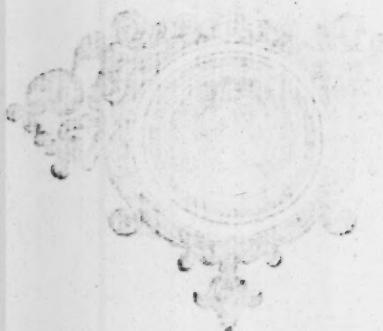
THEATRUM VENETIÆ

IN ATTI UNI

di Giacomo Colonna conte di

ALDO DE' MEDICI

con le Accademie Romane

ALDO DE' MEDICI

DIGNISSIMO PRÆSIDI,

SOCIISQUE SPECTATISSIMIS

Collegii Medicorum Londinens.

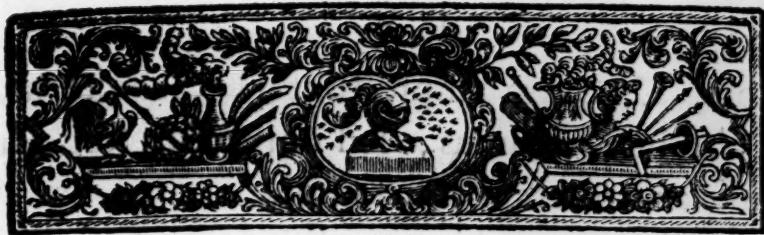
ORATIUNCULAM hanc suam
humilime offert

HENRICUS PLUMPTRE,

Quorum, ut Jussu prodit,
& Patrocinium sperat.

Small and Medium-Sized Country Settlements

ДАЧНЫЕ ПРИБОРЫ

U A M alte sibi insitum habeat vivendi desiderium Genus humanum ; quam minime, Animi nostri, his Angustiis, quas Natura nobis dedit, contenti sint ; quantoque semper Immortalitatis Amore flagrent ; nemo est qui non recte intelligat : præ aliis verum omnibus , quam maxime, Nobis, PRÆSES DIGNISSIME, COLLEGÆ OPTIMI, se se ostentat hæc fervida Vitæ appetentia ; Nobis inquam, quibus indies audire pensi est, acerbæ Languescentium querelas, etiam Sympathia quadam laudabili , ipsos Pereuntium dolores sentire : inter vero Suspiria, Gemitus, Cruciatus, miseros Lucem captantes videre. Frustra heu ! contractos Mortalitatis limites extendere laborantes ; deficiente tandem spe, & inevitabili urgente Urna, superstitem etiam Cineribus statum, in animos blande inducunt : sic exuta Corporis
Mole

Mole, Umbram amplectuntur. Scilicet mori absolute nolumus, sed universali fere consensu æternitatem affectamus.

De futuris, quid non differuerunt Philosophi? invenerunt Poetae? at perpetua dubitatione implicati, donec ex certioribus **Oraculis** vitam immutabilem tenueramus, neque etiam hac sacra Veritate satis firmati, vel importuna Anxietate liberati; ut ut enim sursum ad Immortales evehi exoptemus, usque ad Mortales descendit Imaginatio; adimat licet nobis Lethe curas præteriorum, perhorrescimus futuram Nominis Oblivionem, Et quamvis Appetitionem hanc, Oculo philosophico, tanquam Mentis Imbecillitatem plenumque intueamur, civili saltē Ratione, Fortitudinem agnoscamus; quippe cum ex ea exsurgat fœcundissima erga Privatos, & Communitates, Civium beneficorum Seges. Curent Alii superba Mausolea sibi erigenda, Marmora, Simulacula, labantia & inepta Monumenta, quibus Posteritati sese consecrent: qui splendidiore Ingenio emicant, solidiorem sequuntur Famam, & ex Salute & Tutela Hominum sui Memoriam

Memoriam ad remotissimos nepotes perpetuare student. Honesta equidem Ambitio! honestum Præmium! quo tantum expectione hic frui licet, post Fata ne quidem delibare. Nos ergo, si & Ipfis, si Honori consulamus, si apud posteros æstimationem nostri vicissim speremus, eo potius quia illi munierum præteritorum haud reminiscantur, ne prætereamus nos immemorata, illaudata, qui præsentibus utimur, si futura expectemus. Et quidem virtutibus insignium virorum delectari; res gestas frequenter recitare, Exempla æmulari, omnes Gentes generosa Indolis inclita esse confidentur. Et si quid juuentum percipimus, dum Antecessorum Annales serutamur, id certe fit, non tantum quia nos quasi reviviscentes percipiamus, & cum optimis viris suave commercium renovare videamur, sed quod confidamus ipso, & nos olim esse Successoribus nostris similis delectationem præbituros.

Et quid prius dicamus meritis Parentum Laudibus, eorum nempe quibus nascentem debemus Republieam nostram? præprimis autem a Regiis. Munificentis exordiri, non
-sigunt
tantum

tantum decorum, sed æquum est, utpote ex fonte unde semper effluxere uberrimi in Campos nostros Rivi.

Recordemur ergo grande HENRICI octavi nomen, memoremus Principem ad Imperium Natura ipsa designatum, etiamsi a Fortuna non tenuerit; sive Animi Dotes ad rem Civilem accommodatas respiciamus, sive in Bello magnanimitatem: Nec imminutam temere existemus ejus Gloriam, si inter infinita prope ab eo præclare transacta, subinde Labeculæ quædam intercurrant; si enim vehementius quid, interdum ex Ingenio ejus erupisse fateri necesse sit, confiteamur quoque, non mitiore Animo opus fuisse, non Constantia minore, quibus suffulciretur contra impetus, non tam Hostium peregre Bella moventium, quam eorum, qui & Ipsi & universo Humano generi insidiati fuerint: qui dudum in spississimis Tenebris, Populum cohibuerint, ipsi gloriose Doctrinam jactitantes, etiam possidentes, sed fœdis obvolutam Telis, sed Tineis erosam, sed squalore conspurcatam; Fœlices! si & eodem Velamine celare potuissent, Superbiam, Ignorantiam,

Impie-

Impietatem. Adversus hosce Terræ filios, Cœlum criminibus affectantes, instruenda erant Castra, in hos Fulgura dirigenda, quos auspicate aggrediebatur, e Latebris ejiciebat, feliciter domabat, Princeps bonorum Vironum, & Literarum amantissimus. Quem iterum pacificum, benevolum, beneficum contemplemur, quem intueamur, LINACRUM nostrum in sinu quasi foventem, LINACRUM Ipsi, ut & antea Patri, Archiatrum dilectissimum; Italæ Doctis Hospitem optatissimum, magno Etruriæ Duci familiarem, Erasmo Amicum, Præceptorem, Patronum; clarissimum Oxonii Medicinæ Professorem, demum Patriæ Decus eximium & immortale; sive Ingenium excellens sive in Arte sua Peritiam, scribendi Elegantiam, seu universam Eruditionem suspiciamus; qui, insatiabili discendi Ardori, conjunctum habuit, & docendi haud minorem: ut aliis prorsus, non sibi vixisse videretur, non magis Medici officio, quam omnium Disciplinarum Magistri. Hisce promeritis ad Regis Patrocinium facile

cile sibi viam aperuit Parentum alter LINACER, cuius Fiducia, tanta Moderatione, tanta Probitate usus est, ut in privatam utilitatem ferme nihil exinde contulerit, in publicam multa; dumque meditabatur Collegii nostri fundamenta, uno certe Consilio, & Regio Honori, & Civium saluti prospexit; una Petitione obtinuit, ut gloriosum Principi Trophæum, Populo fidum Propugnaculum, sibi æternum Monumentum exstrueret.

Sic HENRICI sub auspiciis, Duce LINACRO, ex Italia migravit Medicina, quæ prius e Græcia in Italiam; & conditam vidimus, Londini Scholam, Italicæ haud inferiorem, Coacæ æmulam; iisdemque Honoribus auctos ipsos Medicos, quibus olim Romæ, Imperante Augusto, & Cæsaris ad exemplum, Senatus consulto Civitate donatos. Et ut nihil Curæ deficeret in Populare auxilium, fundavit & Chirurgorum Gymnasium Princeps munificus, cuius providæ Intentioni ita faverunt Superi, ut Fastigium inchoato Operi imposuisse ejusdem Alumnos, non invito creda-

credamus ; de quibus ne vereamur idem proferre, supra Gallos, quod olim de Romanis suis Orator, præ Græcis, scilicet, *Omnia nostros aut invenisse per se sapientius, quam Gallos, aut accepta ab illis, fecisse meliora.*

Quid amplius, quid magnificentius de LINACRO audire est, parum certe dixisse, eum primum Præsidentis munus obiisse, & ad extremam Vitam Cathedram ornasse; quam enim Natura in Filios autoritatem habet Pater, eandem profecto Jure in Familiam hanc suam modo exsurgentem obtinuit; e quidem officii erat, illum eligere, quem sine turpi impietatis nota non rejecerint: nec muneris sui vicissim immemor fuit Parenst amantissimus, qui supremo festinante die, ædium suarum Hæredes scripsit, quos toties ibidem honesto hospitio exceperat.

Quis proxime celebretur, non suffragia vestra expecto, sed præoccupo, non Ordo temporis dictitat, sed Causæ Dignitas: post Romulum, Numa exoritur, a Linacro con-

ditum Collegium, a CAIO regulis, statutis, firmatum est ; & utriusque sane pariter devincti sumus, LINACRO, quod inceptum, CAIO quod perpetuum sit : frustra nascimur, proxime morituri ; qui vitam servat, dedisse merito existimatur. Quibus ergo præconiis efferemus CAIUM nostrum ? quibus dignis honoribus prosequemur Virum Celeberrimum ? quem pubescentem vidi Cantabrigia Alumnum suum, quem Senem Rectorem ; quem adolescentem Bononia discipulum, quem Juvenem Professorem ; quem Patria Medicum suis EDWARDO, MARIAE, & ELIZABETHÆ Principibus, quem ipsum vidi Medicinæ Principem Illustrem, ex nulla re verum Illustriorem vidi, quam ex hac Sagacitate prope divina, qua consiliis, Institutis, Legibus, Spartam hanc suam muniverit, alter sane Lycurgus : quibus religiose observatis, ne Prisca quidem tutior, sola Civium virtute, quam haec nostra ab Inimicorum Invidia prædicabitur.

Postquam

Postquam Authoritati & Moribus Societatis rite prospexerat Præses in æternum collendus, nihil dignitati deesse voluit, nihil quod mutuum conciliaret inter Collegas Amorem. Varia excogitavit Ornamenta, ut postulare videbatur Comitiorum Decus : convivia instituit ; Annalium libros ipse primus incepit, & quantum fieri potuit, ab ipso Collegii initio acta recuperavit ; ut ex perpetua & fideliter narrata Historia, ad eadem Virtutis exempla incitarentur venturi Nepotes ; & certe unius Caii sufficiunt chronica, sive generosæ Indolis, sive consummatæ Doctrinæ specimina postulentur ; taceo quæ jam dicta ; nunquam vero tacebit munificentiam Cantabrigia sua, in sæcula loquetur Collegium Caii Nomine Insignitum.

Condito & stabilito Lyceo nostro, quid proximum in yotis habendum erat, quam ut sic promoverentur studia in publica commoda, ut candida æmulatione, certarent Collegæ, ut disputarent quidem non improbe contendenter, tanquam nudam Veritatem sincere

sincere exquirentes Philosophi. Vota præ-
venit benignitate sua clarissimus CALDWALDUS
Vir singulari eruditione inclytus, inclytum
quoque Favoris & estimationis Collegarum
Exemplum; quem unus idemque dies, Can-
didatum, Socium & Cenforem salutavit dig-
nissimum. Ab Illo Prælectiones Chirurgicæ
nobis decretæ fuerunt; nec id quidem
incommode consilio, quippe cum nihil ma-
gis ad medendi Artem conferat, quam Na-
turæ contemplatio, & ejus Solertia in isti-
usmodi Morbis sanandis, quæ sensibus appri-
me objiciuntur; noluit Vir Doctissimus, ut
a Scientia nostra, earum rerum cognitio se-
cerneretur, a quibus primam originem duxit
Medicina.

Laudabile omnino Institutum, dignum
CALDWALDO, dignum Lautioris Fortunæ Vi-
ro; immo prænobilem Fautorem suscitavit
rei utilitas, cum non designatus sit Hono-
ratissimus LUMLEIUS, CALDWALDUM socium in
tam optato negotio quod Junctis viribus ap-
tissime perfecerunt.

Horum

Horum vestigia prese secutus est eximus
GULSTONUS, qui, ut solent Viri ingenui, &
literis imbuti, nihil sibi curæ potius aut uti-
lius futuram judicavit, quam ut ea renova-
ret, e quibus ipse summum emolumentum
hauserat, & quorum imperitiæ non sine mag-
na Artis Jactura, indulgendum erat; Anatо-
miam intelligo, & Morborum situs: acuit
cultrum Juventuti, incendit exemplo industri-
am, & honestavit præmio; protinus fervet
Opus, de Gloria certatum est, quantoque cum
fructu testentur GLISSONUS, WHARTONUS
LOWERUS, aliquique quamplurimi hujus soda-
litii, non parvi Nominis, in rebus Anatо-
micis.

Sed festinat Oratio ad magnum HARVEI
Nomen, ceu ad amoenissimum dicendi Fon-
tem, sitiens Authoris sui Landes aggredi, gra-
to equidem Animo, ut ut Gratia verbis de-
fuerit. Et sane nullum splendidius emicuisse
Ingenium fatebimur, nullum in scrutandis
reconditis Naturæ Operibus fortius acumen,
vel acrius in singulis inventis confirmandis
Judicium:

Judicium: si quæ ex Laboribus ejus redundarunt commoda æstimare velimus, prope infinita censenda veniunt. Dudum enim Larvata incesserat Ars APPOLLINEA, simplici & naturali vestitu, a protervis nugatoribus spoliata ; & Loco Philosophiæ rationalis & demonstrativæ, frequenter nimis occupaverant Medicinæ Palæstras, Cinislonum commenta, Astrologorum fabulæ, Divinationes ex Urinis, Plantarum signaturæ, Superstitiones Aniles, & Innumera Istius Farinæ Insipientium insomnia, a sana Medicina ita abhorrentia, ut revera ipsius Medicinæ ægrotantis, immo morientis Deliria viderentur. In hac densissima caligine, facem nobis prætulit HARVÆUS, & eo deduxit unde omnis oritur Sapientia, ad sui ipsius nempe cognitionem, dictioni veniam ; at non minoris momenti esse, facile concedetis, Oeconomiam Corporis humani rite intellectam, in rebus Physis, quam in iis quæ ad Mores spectant, Mutationum Animi, & passionum, diligentem observationem.^{ad op} Si ergo Divini appellationem meruerit Senex
Cous,

Cous, si Medicinæ Patris, ob sedulam in observando quid Natura egerit diligentiam, accuratam in historiis Morborum concinnandis fidelitatem, & acutam in dignoscendis sagacitatem ; quali Apotheosi donemus Senem nostrum? quem ad ipsa summi Opificis consilia admissum crederemus ; qui non tantum quid fecerit Natura, etiam quibus Instrumentis nobis aperuit ; qui incredibili diligentia, a minutissimo punto nascentem Hominem eduxit, quem natum, aluit, auxit, sustinuit, idque inaudita sed perfecta Humanæ Fabricæ expositione ; cui certe plurima exinde addita habuimus, nulla eidem non innixa fulcimini : ut id Gloriæ ei cessisse merito prædicemus, quod nemini, si retro versemus chronica, contigisse inveniemus, & nemini unquam in futura sæcula eventurum. Gloriam omne Marmor superantem, omnem Sculpturam, vim omnem Eloquentiæ ! ruunt Marmora, delentur Imagines, pereunt Linguæ ; quo usq[ue] verum ex Ovo orientur, animantia, quamdiu circuitum suum intra Cordis humani parietes

C servabit

servabit Sanguis, eousque vigebit HARVÆI,
memoria, memoria, non ante ipsam Memo-
riam interitura.

Hactenus sermone nostro prosecuti sumus
Virum Illustrem, in iis quæ in communem
omnium salutem emanarunt; ne gravemini,
Auditores advenæ, si nunc ea, ut officii est,
attingamus, quæ vobis certe leviora, nobis
vero, si res ipsas perpendamus, nequeunt non
videri permagna, nec vobis equidem exigua,
si quo Animo ea effecerit venerandus Senex
intelligatis. Numquid, leve existimandum,
Bibliothecæ donum? grave equidem Viro
doctissimo erat quod absurdum, Literatorum
nempe sine literis Domicilium; ipse Libro-
rum copia instruxit, & Curatori amplum Sti-
pendium sancivit. Adducamus hodiernum so-
lenne Epulum Pietatis testem; quod in ante-
cessorum Honorem quotannis celebrari vo-
luit, & Oratione decorari, singulorum bene-
ficia narrante; ut eodem tempore, & de-
functorum in nos Amor, & mutuuus viven-
tium elucesceret; probe animadvertisens Vir
pruden-

prudentissimus, non minus Societates, quam Privatos ali, & augescere frequente & idoneo convictu. Addi postulat & Cœnaculum extuctum & decoratum : utque Exercitaciones chirurgicas non solummodo facundia sua, & inventione elegantiores redderet, adjectit & Instrumentorum concinnum apparatus.

Senio tandem confectus, ne munificentæ tempus deficeret, in pleno Collegarum conventu, simul ac semel, totius Patrimonii possessionem in Præsidentis manus tradidit, habita prius Oratione, Elegantia, Dignitate, Benevolentia exundante. Ita summum existit Philosophiæ decus HARVÆUS; nihil enim in Naturæ arcanis conditum pervestigavit, quod non assecutus est; nullam virtutem ex officio morali manantem non exercuit: Nemo unquam modestius usus est Fortunæ muneribus, aut magnificentius se exuit: Nemo tandem fortius maturum expectavit Fatum, Laborum minimum non male judicans supremam cum Morte Luçtam.

Ad optatissimum denique rerum secundarum pervenisse gradum videbamur, & læta Ovatione gaudere, cum mox de gaudiis triumphat Sors Iniqua, furit Civilis Ira, ardent sæviores Flammæ; addictum est prædatoribus Collegium, sub hasta positum; funditus Ignne eversum: quicquid potuit, abstulit utriusque mali furor, Virtutem vero non potuit. Protinus erupit novum Liberalitatis, Munificentiæ, Prudentiæ flumen; redempta vidimus quæ nuper impie surrepta; renascitur e cineribus Phœnix, pulchriores e ruinis enitent Ædes, restaurantur omnia, adjiciuntur nova; Præsidendi onus solenni & honorifico remuneratum est præmio, Cœnaculum pulchre exornatum, aucta Oratori merces, honeste insuper Nosocomiorum Medicis prosum est, idque Collegii honore minime neglecto. Hæc omnia, pluribus equidem digna, unius HAMÆI Opera, Consilio, vel Sumptibus absoluta sunt. Qui nullum præter ipsius Vitæ terminum, beneficiis modum posuit; quæ ut in perpetuum extenderentur, postremo prædiorum

prædiorum non tenuium nos Hæredes fecit. Alia quamplurima tacere finatis, minoris certe notæ, etiamnum vero charissimum Nomen resonantia. Inter cæteros merito sibi locum vendicat Nobilissimus DURNOVARIÆ MARCHIO, a quo instructissimam qua fruimur, & Regio comparatam pretio Bibliothecam, obtinuimus; qui hanc Scholam nostram, tanta observantia dignam existimavit; ut nihil sibi unquam gratius evenisse sæpius fassus sit, quam decretum, quo in numerum sociorum adscriptus erat; & quod in Collegii decus factum putabamus, id in suum semper contendebat, Vir non magis sanguine quam doctrina Illustris.

En COLLEGÆ ORNATISSIMI, quam accumulate hodiernæ nostræ gratulationi sese offerunt insignium Virorum exempla, exempla quidem! genuino suo Splendore satis effulgentia, eo autem magis nobis spectanda, quod merito fructus censeantur, ingenue in almis Academiis nostris exultæ disciplinæ;

ex

ex illarum enim gremio profecti omnes memorati Proceres , digni inclarerunt Matrum dignissimarum Filii, & Ipsi vicissim Familiae nostrae Parentes dignissimi. Horum vestigia sequenda , quid monerem ? cum & ipsi vos, aliis premenda eximia jam dederitis, nova indies daturi : & certe excelsæ Indolis est, Propinquis, Amicis, Reipublicæ ea retribuere, quæ ab illis acceperimus ; non enim solum nobis divites esse æquum est ; multo magis humanam Naturam decet Comitas , Justitia , Liberalitas , quam Voluptas , quam Divitiae , quam Vita ipsa , quæ omnia profecto contemnere, utilitati vero communi consulere, magni Animi & divini est. Nulla res tanti, aut commodum ullum adeo expetendum, ut Civium bonorum Famam amittamus : Exulent ! procul exulent ! quos turpis Avaritiæ Rabies solicitat ; qui egeno cumulandi ardore senescunt, tabescunt : illis equidem vel nobis nihil melius accidere potest, quam ut sordida & Cadavera, & Nomina uno cespite obruantur.

Perge

Perge PRÆSES SPECTATISSIME, pergit COLLEGÆ magnifici, in ea, quam pulchre incepistis, via; sacrabit saltem Libitina merita, quæ vivis invidet, sibi molestus Litor.

Sed HARVÆUM audio, Oratorem suum admonentem, ut ad Concordiam, Amicitiam, arctiorem Conjunctionem Collegas excitet: at quibus potioribus utar argumentis, quam quod optaverit, suaserit, juss erit optimus HARVÆUS. Probe novit divinus Senex, nihil ad literas promovendas magis conferre, quam studiorum idem consilium, nihil ad studia quam Amicitiam, & certe nihil est quod ad se rem ullam tam alliciat, quam ad Amicitiam morum similitudo: eadem est Laborum intentio, idem Virtutis præmium, sit nulla alia quam de Veritate contentio; si alienæ, si propriæ quieti, consulere velimus; si propriæ, quæ & Artis, dignitati; vitemus improbum omne odium, omnem vanam suspicionem: sed de honesta Gloria, de Amore in Rempublicam, de ægrotantium

tantum consolatione certemus; sit hæc vi-
vendi Norma, quia beate vivendi Ratio:
Quod ad Mortem spectat, iis tantum vide-
atur timendū, quorum cum Vita omnia ex-
tinguuntur; non quibus Laus emori non
potest; quam etenim vobis immortalitatem
negant Pharmaca, Fama dabit.

F I N I S.

